

[Hagen Hagensen]

5.000 på Frederiksberg, der har protesteret imod planen.

Det er ikke rigtigt. Der er indkommet 4.640 breve, hvoraf de 4.622 er udaterede enslydende skrivelser fra personer, hvoraf kun 1.849 har bolig på Frederiksberg og kun 1.041 holder til inden for det område, der går fra Søerne op til Bülowvej.

Det er det, det høje ting står og taler om. Naturligvis kan sagen være principiel, selv om kun én har klaget, men vi skal alligevel have sat det i det rette forhold.

Der er talt om magtfordrejning, og det er blevet skudt Frederiksberg i skoene, at det er dem, der har begået det. Nej, det sker, hvis folketingets flertal griber ind, som det er blevet sagt af en af ordførerne, ved, at der skabes klageadgang for dem, der har rettet sig efter de lovligt vedtagne planer. Det er faktisk det flertal, som måske dannes i dette ting, der i så fald vil komme til at begå magtfordrejning, noget, vi normalt kun kender inden for forvaltningsretten. Det er det lille anarki og magtmisbrug, der bliver gjort stort, hvis dette ting går ind på sligt. Det er faktisk noget dybt alvorligt. Man taler også om, at der skulle have været en ekspropriationsbestemmelse – for det skal der jo være, hvis der skal være mening i det, når der kommer et lovforslag – og så siger man, at ingen skulle være i god tro fra datoen for beslutningsforslagets fremsættelse. Hvad er dog det for noget? Der er ingen retskraft forbundet med et beslutningsforslag her i tinget, hverken dets fremsættelse eller dets vedtagelse. Det må slås fast. Vi er helt i overensstemmelse med statsforfatningsretten, når vi siger, at ingen bestemmelse får retsvirkning, før den er kundgjort. Det kan ikke skrues tilbage.

Jeg er villig til at være med til at overveje, om der skal ske ændringer for fremtiden. Men jeg er minsandten ikke villig til at gå ind på noget, der klart er i strid med dansk ret.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Hr. Hagen Hagensen siger, at vi, hvis vi vedtager dette her, pludselig gør det lille anarki og magtmisbrug til noget stort. Jeg tror ikke, det var tilsigtet – sådan forstod jeg hr. Hagen Hagensen, og jeg håber at have

opfattet det korrekt – at det dermed sådan skulle antydes, at det var det, der foregik i det små på Frederiksberg. Men jeg kunne godt tænke mig, om hr. Hagen Hagensen forholdt sig til substansen i argumentationen. Kan man tillade sig at have en kommuneplan, der i et afsnit siger: vi vil lave sådan og sådan, medmindre vi får lyst til noget andet? Det er i realiteten, hvad der står i den frederiksbergske kommuneplan. Det, vi har gjort – og det har jeg påpeget en gang før, så det kunne hr. Hagen Hagensen jo godt forholde sig til – er, at vi siger: sådan er der i hvert fald et flertal herinde der ikke vil forstå kommuneplanloven.

Så siger hr. Hagen Hagensen, at et beslutningsforslag fremsat i folketinget ikke har nogen retskraft. Nej, nu har jeg aldrig nogen sinde vidst, at spørgsmålet om folks gode eller onde tro havde noget at gøre med retskraft, men man kan i hvert fald være helt sikker på, at den gode tro ikke kan være til stede, når man ved, der er et flertal, der har fremsat et forslag, som vil gribe ind i de aktiviteter, der er planlagt.

(Kort bemærkning).

Løvig Simonsen (S):

Hr. Hagen Hagensen gjorde opmærksom på, at denne sag var behandlet efter de forskrifter, som er indeholdt i regionplan- og kommuneplanloven osv., og at man derfor holder sig inden for lovens rammer.

Men der er noget, som hr. Hagen Hagensen ikke opholdt sig ved, og det er måske dér, der er en forskel mellem det, jeg opfatter som det reelle, og det, hr. Hagen Hagensen opfatter som det reelle. Lad mig nævne en enkelt ting:

Når fredningsstyrelsen i sin første henvendelse henviser til § 26 og siger til Frederiksberg kommunalbestyrelse: Dette her mener vi er bevaringsværdigt, derfor nedlægger vi et veto mod, at denne lokalplan gennemføres, og når man så et par måneder efter ændrer det til en henstilling, så er det reelle for mig spørgsmålet om, hvorfor man ikke opretholdt det veto. Hvorfor virkede stopklodsen ikke? Hvad er der sket i mellemtiden? Så kan ministeren bl.a. henvise til, at fredningsstyrelsen normalt har den kompetence, og det betyder, at man i mange tilfælde opnår enighed med